

J I Ř Í P O S K O Č I L

Masožravé pole

OLYMPIA

JIŘÍ POSKOČIL

Masožravé pole

OLYMPIA
PRAHA

Text © Jiří Poskočil, 2010

1. vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2010

ISBN 978-80-7376-186-8

Masožravé pole

Vznikla jsem jako semínko, jako jeden z výtrusů své matičky, a odvál mě vítr. Unášel mě přes široké vody a úrodné půdy. Ale tam, kde jsem dopadla, tam úrodná černá země, bohatá na humus, nebyla. Ale já se nevzdala myšlenky na svůj vývoj, nevzdala jsem se budoucnosti, života. Využila jsem ranní rosu, mlhu. A i pár dešťových kapek přispělo k tomu, že jsem započala rašit. Zprvu jsem měla jen malý zelený jazýček, který se začal pomalu zavrtávat do nehostinné kamenité půdy, která dávala pramálo šancí se ujmout, natož se dále rozvíjet ve skutečnou rostlinu. Strádala jsem a postupně, pomaličku, krůček po krůčku rostla, vypadajíc jako zakrnělý kousek něčeho, co mohlo být přenádherné. Jazýček se již dávno proměnil v kořínek, a měla jsem i několik lístků. Byly chlupaté, aby mohly dobře zachytávat vláhu ze vzduchu. Vždy, když na ně dopadla voda v podobě rosy či deště, listy se zabělaly a na jejich povrchu vznikla mazlavá hmota, která jak pomalu vysychala, vstřebávala se do mého nitra a průhledná slupka nakonec odpadla spolu se starými chloupky. Do dvou dnů mi pak narostly chloupky nové.

Jednou se ale stalo cosi divného. Bylo zrovna ráno a mé lístky se pokryly vrstvou čerstvé rosy. Zpěnily. Tu začala kolem nich poletovat včela, která pravděpodobně ucítila vůni hmoty, která zpěněním vznikla. V domnění, že zde nabere nektar, usedla včela na můj list, ale když chtěla

znovu odletět, nemohla. Byla k listu přilepená. Můj drobný tenký stonek se napínal a ohýbal, div že jsem se nevyvrátila z kořenů, když včela zápasila s listem, do kterého se ale čím dál víc zamotávala a zalepovala. Pomalu jí ubývaly síly a včela boj vzdala. Tehdy se list začal pokrývat větší vrstvou pěny, až včela nebyla vůbec vidět. Byly to pochody mého těla, nic, o čem jsem mohla vědět nebo rozhodovat. Jakýsi instinkt. List se okolo zapěněné včely ovinul a pak několik dní setrval v této pozici, za stálého zvlhčování pěny, aby nezaschla. Když se po několika dnech list rozvinul a pěna zaschla a odpadla, včela zde nebyla. Vím jen, že pár dní nato jsem pocítila ve svém těle sílu, která mi dala další dva listy a zesílila stonek. Uvědomila jsem si, že bude asi výhodné lapat včely. A tak jsem se od té doby snažila po ránu či v mlze a dešti pochytat co nejvíce vláhy a pěnu na listech vlhčit mnohem víc.

Nyní vlálo z mého stonku již šestero listů obalených lákavě vonící pěnou. Protože ale místo, kde jsem se uchýtila, nebylo pro rostliny příliš lákavé, i hmyzu zde bylo méně. Takže bylo spíše štěstí, když jsem tu a tam nějaký ten hmyz ulovila na své lepkavé listy. Ale po každém úspěšném lovu jsem zesílila a rozvětvila se. Začala ze mne být středně velká rostlina, asi tak okolo metru vysoká. Díky velkému množství listů jsem zachycovala stále víc vody a mohla na listech vytvořit víc a víc voňavé, ale lepkavé hmoty pro nalákání hmyzu. Postupně, jak jsem rostla, stávala se hmota více aromatickou. Vyžrávala. To přilákalo hmyz i z větší dálky.

Již jsem věděla, co je mým posláním. Nemusela jsem se bát nedostatku hmyzu, protože ten okolní, polapený mnou, nahrazovaly zástupy hmyzu ze vzdálenějších končin. Tu a tam jsem ochutnala i vzácnější exemplář, který

se zde příliš nevyskytoval. Má chuť se tříbila a já jsem si vychutnávala již jen hmyz vydatnější, naproti tomu ten nejčastější – mouchy – jsem nechávala již bez povšimnutí natrávit mé listy.

Jednou ke mně přiletěl malý, ale zajímavý druh. Byl to komár, ale já to tehdy ještě nevěděla. Když se přilepil a zamotal do jednoho menšího listu, rozlila se mi po těle slastná chuť. Měl v sobě cosi, co červeně prosvítalo. Nevěděla jsem sice, co to je, ale bylo to vynikající a já se po tom cítila přímo božsky. Nějakou dobu poté mi začaly zpod listů rašit nové výhonky. Nejprve jsem myslela, že se jen opět rozvětvují. Ale tyto nové výhonky nerostly vzhůru jako větroví. Líně visely a pohupovaly se, jak je vítr rozechvíval. Myslela jsem si, že to je jen ozdoba. A tak jsem si jich přestala všimnout a rostla jsem dál. Výhonky byly dlouhé, a jak jsem zjistila, byly i k něčemu užitečné. Obalovaly se stejně jako listy pěnou vždy, když se objevila ve vzduchu nějaká voda. Když se pak na list přilepil hmyz, láčka, jak jsem výhonkům začala říkat, se ovinula okolo listu a tím ho lépe a pevněji uzavřela. Nevznikal tak prostor, kterým unikala řidší hmota vznikající při trávení hmyzu. Našla jsem její užitečnost, její správné místo na svém těle. To jsem ale ještě netušila, že by mohla mít i další využití.

To jednou ke mně přihupkalo malé chlupaté a ušaté zvíře. Mohla jsem mít tehdy okolo dvou metrů a byla jsem již pěkně bohatá. Zvíře si mě chvíli prohlíželo a pomalu se nenápadně přibližovalo. Když bylo u mého stonku, zastavilo se a čichalo vůni, která je dozajista přivábila. Nevědělo, že se line z mých listů. Listy byly navíc dosti vysoko, aby na ně zvíře dosáhlo. A zvíře nevypadalo zrovna na to, že by mohlo nebo chtělo šplhat v mých větvích. Sklonilo tedy hlavu a zahryzlo se mi do stonku jen kousek nad zemí. Ucí-

tila jsem palčivou bolest a samozřejmě jsem zareagovala. Láčkami nejspodnějších listů jsem po zvířeti švihla, abych ho urychleně zahнала, ale ono uvízlo ve spleti mých láček. Byl to spontánní počín, když jsem ho vyzvedla a uložila do připraveného důlku z desítky větších listů. Zvíře sebou cukalo, ale láčky ho bezpečně spoutaly. Cukání náhle ustalo. Celá třetina mého těla se jako hladovějící hmyz přivinula do shluku listů větví a láček. Znovu jsem ucítila nádhernou chuť krve.

Malé ušaté zvíře jsem trávila dlouho. Mohlo to trvat tak tři týdny. Avšak tak bohatou stravu jsem ve svém dosavadním životě neochutnala. Po strávení malého ušáka se mi začaly dít divné věci. Jen ve spodních patrech, a hlavně okolo poraněného místa na stonku, se mi pozvolna objevily nové výrůstky. Byly to další listy, avšak přestože byly chlupaté, rosa po nich jen stékala. Netvořila se na nich pěna a nelepily. Netušila jsem, k čemu by mohly být. Vzdáleně mi připomínaly uši malého chlupatce. Tyto listy také voněly, ale trochu jinak než lepkavá hmota na vrchních listech a na láčkách. K čemu slouží, mi došlo, až když k mému kmenu zamířil další ušák. Patrně se mé tělo vyrovnalo s útokem a následným zjištěním nového druhu kořisti napodobením vzhledu zvířete a jeho pachu. Mé tělo bylo zákeřné, protože napodobilo pach samice před pářením. To sem lákalo nejen další a další samce, ale i zvědavé samice, které nechápaly, jak by jejich sokyně mohla vydávat takhle výrazné pachy. Bylo to velmi hojné období. Povyrostla jsem o další metr a mnohonásobně jsem se rozvětvila. I listy a láčky, dosahující při ohybu k zemi, se zvětšily, aby mohly lépe pojmout větší kořist a nechat volné své okolí pro jiný útok.

Na samém vrcholku mého těla se po letech existence objevil další nový výhonek, který jsem dosud nepociťova-

la. Byl to obrovský pupen pokrytý šupinovitým, chlupatým povrchem. Dlouho rostl a nabýval na objemu. Pak praskl. Bála jsem se, že zanikne, ale on praskal dál. Od větve směrem ke své špičce se objevovaly rovnoběžné pukliny, ze kterých prosvítala výrazná žluť. Když byl pupen prasklý kolem dokola, začal se pomalu otevírat. Nejprve se nepatrně rozevřel, pak prudce rozvinul. Byl to můj první květ. Jak jsem zjistila, nic nenasvědčovalo tomu, že by byl lepkavý jako mnohé z mých výhonků. Květ byl doširoka rozevřený a měl v průměru asi půl metru. Byl jako terč pro hmyz a ptáky. Ty na něj létaly, lákány nenadálou vůní, která silně zastíňovala vůni hmoty na listech a láčkách, a jak přilétaly a odlétaly, opylovaly můj květ.

Po dlouhém měsíci začal květ pomalu ztrácet intenzivní vůni. Jeho okvětní lístky začaly usychat a opadávat. Nebyla jsem z toho nadšená, ale ani zklamaná. Během kvetení byly mé úlovky velmi chabé, protože všechno živé mířilo ke květu, který, jak jsem se již zmínila, neměl lepkavý povrch. Zanedlouho z něho zbyl jen zelený chlupatý kalich, ve kterém houstl tlak. Tvořila se zde první semena. Poprvé jsem ucítila mateřský pud. V kalichu byly mé nové zárodky, pokračovatelé mého dědictví, mé dětičky. Kalich se pozvolna nakláněl k zemi pod tíhou zrajících semen. Když dozrála, nacházel se ve svislé poloze, ústím k zemi. Semena začala vypadávat.

Pod mou ohromnou rostlinou se objevily stovky malých semen velkých asi jako lískový ořech. Nastala doba, kdy jsem měla hlídat, aby mohly v klidu zakořenit. Protože semena také voněla, přilákala další nový druh, a sice divoké prase. Než jsem si to stačila uvědomit, sežralo několik desítek semen. Velmi mě to rozlítilo, a tak jsem se po něm ohnala několika láčkami, které byly silné bezmála jako jeho

noha. Zvíře zakvičelo leknutím a hystericky dál řvalo, když jsem ho přitahovala k nakloněným listům. Omotala jsem divočáka pečlivě a silně, čímž jsem ho nadobro umlčela. Nastal klid trávení.

Naklíčená semena ale lákala další a další divočáky i jiná zvířata. Byla jsem jedinou větší vegetací v okolí a zvěř se chtěla přizivit. Když jsem se zakořenila já, nebylo zde po rostlinách ani vidu. Ale nyní mé větvoví tvořilo širokou korunu, pod kterou se chtěla hloupá zvěř schovat. Vždycky když nějaké zvíře sežralo mé semeno, ucítila jsem bolest, jako kdyby se zahryzlo přímo do mě. Semena byla mou součástí. A tak jsem se rozhodla, že pro jejich ochranu začnu tvořit v jejich přímém okolí na kořenech hlízy, které budou vyčnívat na povrch a odpoutávat pozornost od semen. Abych si zcela nezničila jídelníček, napouštěly se hlízy jedem, ale voněly a chutnaly tak mocně, že zvířata nemohla odolat. Každé, které ochutnalo, do několika vteřin uhynulo. Pak stačilo jen natáhnout láčku a přitáhnout si ho ke strávení.

I malé rostlinky rychle pochopily, a tak již půlmetrové začaly natahovat své kmínky zpod mé koruny a přivíjely se k mrtvým tělům zvířat. Zjistila jsem, že všechny nejsou jako já. Některé vůbec neměly lepkavé listy. Ty jejich byly barevné a láčky měl každý z nich dvě. Pak mi to došlo. Ptáci a hmyz, kteří opylovali můj květ, nemohli přinést pyl mému podobný, neboť jsem byla na světě jediná. I má prapůvodní matka se živila jen vodou a částicemi rozpuštěnými v půdě. Já se díky adaptaci na prostředí zcela změnila. Také to, že se rostlinky nacházely pod mou korunou, byl důvod, proč se plazily po zemi dále ode mě. Tam se pak vztýčovaly, ale nikdy nedorostly takové výše jako já.

Můj kalich, pozůstatek prvního květu, se po vysemeně-

ní znovu vzpřímil a naplnil skoro do půli sladkou trávici tekutinou. Tak jsem lapala množství ptáků a hmyzu, kteří se v kalichu utopili a bez velkého přičinění natrávili. Takovýchto květů se mi během dalšího růstu vytvářelo stále víc, až se vše ustálilo na mé výšce okolo sedmi metrů a na jednom květu do měsíce. Postup byl stejný. Květ se rozvinul, nechal se opylovat, odkvetl, kalich se vysemenil a napřímil, jako smrtící nádoba. Avšak jednu změnu jsem přece pocítila. Mé květy nemohly být opylovány mým pylem, protože vždy kvetl jen jediný květ. Ale mé děti kvetly častěji a najednou. Jejich květy byly drobné, nenápadné a zcela neúčinné jako zbraň. Vykvetly, aby poskytly pyl pro mou rostlinu, a zase odkvetly bez jiného účelu. Byla to má hierarchie. Nové rostlinky vzniklé tímto křížením měly jistotu výhodu. Jejich semena měla větrný nosič jako já, tudíž po vysemenění kalichu odlétala dále od mé rostliny a mohla tak lépe prosperovat. Podobala se mi mnohem více než první generace semen. Avšak protože jsem byla stále více obklopena svými dětmi, dostávalo se ke mně méně živočichů, které bych mohla ulovit. Nastalo tedy kořenové splynutí. Mé kořeny srostly pod zemí s kořeny ostatních mých potomků a navzájem jsme se tak vyživovali. Samozřejmě, že prioritou bylo mé přežití. Mou výhodou byly ale ještě stále kalichy, pozůstatky původních květů, které díky svému množství a výšce, ve které byly umístěny, lapaly stále dost živočichů. Ty neměla ani má druhá generace. Ta totiž ani nekvetla. Byli to vlastně takoví strážní vojáci, kteří mě zeširoka obklopovali, aby se ke mně nedostalo nebezpečí. Navíc mě živili svými kořeny, abych mohla v klidu vegetovat.

Až jednou zklamali. Nebyla to jejich vina. Ve svých genech měli jen to, co jsem já sama poznala. A to také lovili. Proto jsem jim neměla za zlé, když se objevil nový druh,

který chtěl nejspíš ochutnat plody mé dlouholeté práce – fialové tykvovité výrůstky, které se mi tvořily na konci nevyužívaných láček. Po uzrání vždy odpadly na zem, kde se pomalu rozkládaly. Když se náhodou nějaké zvíře dostalo až ke mně a ochutnalo tyto blumy, bylo paralyzováno a připraveno k likvidaci. Tehdy se objevil druh, který jsem i já viděla poprvé. Necelé dva metry vysoké světlé stvoření chodící po zadních nohou. Sledovala jsem, jak obratně se propletá mezi mými vojáky a opatrně našlapuje mezi plazivými dětmi. Tu a tam šlápl na nějakou tu hlízu, která s písknutím praskla a rozmázla se mu po spodní části nohy. Tvor však pokračoval přímo ke mně a očividně neměl v úmyslu nechat se zastavit spleť rostlin, které mě hustě obklopovaly. Když se konečně prodral až ke mně samotné, byl překvapen mou výškou. Nevěděla jsem, co je zač, a tak jsem s útokem vyčkávala. Tvor se začal natahovat k jednomu z mých plodů, až ho konečně uchopil a utrl. Na to se z láčky spustil proud mízy, která vytékala otevřenou ranou po nezralém plodu. Překonala jsem bolest a tvora pozorovala. Nejprve plod očichal a pak se do něj zakousl. Se zkrouceným výrazem v obličeji sousto vyplivl a plodem mrštil do mé koruny. To mě rozzlobilo. Ublížil mi, a nakonec ani nesnědl dávku, která by jej paralyzovala. Následoval prudký výpad. Silnou spodní láčkou jsem mu podtrhla nohy a vlekla jej za ně blíž. Tvor ječel hrůzou a vytáhl cosi, čím láčku přeřízl. Ach ta bolest. Zaútočila jsem několika dalšími láčkami a soustředila se na končetinu, která ovládala ostrý lesklý předmět. Spoutala jsem ji a pak začala ovíjet zbytek těla. Po chvíli se tvor přestal vzpouzet. Byl to zdaleka nejtěžší a nejobemnější úlovek, jaký jsem kdy ochutnala. Vytáhla jsem ho do koruny a obalila trávicími listy.

Díky tomuto velkému úlovku jsem se výrazně změnila. Tělo tvora obsahovalo genetické informace, které jsem okamžitě po jeho strávení začala absorbovat a aplikovat sama na sobě. Poprvé jsem si sama sebe uvědomila.

Bylo to myšlení, co jsem strávením člověka získala. Promítla jsem si v paměti, dosud nepoužívané, svůj život tam a zpět a byla jsem sama překvapená, kolik věcí jsem vykonala bezmyšlenkovitě, jen tak instinktivně. Uvědomila jsem si, že jsem jediná svého druhu na Zemi a mé děti že se dozajista nikde jinde nevyskytují. Jen okolo mne jako mí ochránci a živitelé. Díky myšlení jsem mohla vyvíjet nové strategie lovu a speciální taktiky na různé druhy. Avšak získáním mysli skončil bezstarostný život v osamění.

Člověk, kterého jsem ulovila, měl přátele, kteří se ho vydali hledat toho dne, kdy zmizel. Bylo jich šest. Dorazili k okraji mého pole. Bitevního pole. Šanci dostat se až ke mně však neměli. Moji vojáci již znali tvora jménem člověk a věděli, že i on může být snadnou kořistí. Ti hlupáci se rozhodli, že pročešou mé pole, aby našli mou snídani. Vojáci měli příkaz vyčkávat. Setrvali v klidu až do té doby, než lidé vstoupili do porostu a prošli přes první řadu. Když však jeden z lidí vytáhl velký ostrý předmět, obdobu nože, který měl ten první, a začal jím okolo sebe mávat, nevydržel jeden z vojáků bolest a v sebeobraně zakročil.

„Útok,“ vyslala jsem kořenový povel. Ostatní rostliny se vrhly na další lidi. Ti zděšeně řvali a snažili se uprchnout. Jen jeden měl to štěstí a dostal se z moci mého pole. Po ostatních zbyly jen kupky spletených rostlin, to jak se vojáci omotali okolo svých obětí, mé potravy.

Byla velká chyba, že jeden člověk unikl. Kdyby se tak nestalo, měla bych klid dodnes. Uprchlík se však vrátil a přivedl s sebou další desítky lidí. Ti obstoupili mé pole

a na znamení se s mačetami, jak se ostrý předmět nazýval, vrhli vstříc své záhubě, což ale nevěděli. Mnoho mých vojáků padlo. Celé první dvě řady. Ale dalších deset řad zůstalo jen slabě porušených a při hodování na útočnicích získalo velkou sílu mnoho malých čerstvých vojáků, kteří za padlé dvě řady vytvořili čtyřikrát tolik dalších. I vnitřní uskupení zhoustlo. Kvůli těmto ztrátám a potřebě nové energie jsem vytvořila nové aroma na trávicí listy a láčky, které omamovalo již při dýchání. A tak jsem si zajistila, že ke mně útočníci neprojdou, i kdyby jich byly stovky a pobili všechny mé vojáky, mé dětičky. Omamující vůně se však šířila až za plochu, která byla porostlá prvními z vojáků, tudíž chránila i je.

Jak jsem předpokládala – neboť jsem dokázala myslet jako člověk –, útok nebyl první ani poslední. Při dalším přišli lidé v mnohem větším počtu, ale mé ztráty byly minimální oproti jejich. Nepadla ani celá první řada vojáků, když útočníci začali klesat na kolena a omdlévat. Po bitvě zůstalo okolo mého pole hradboví omráčených lidských těl. Bylo nutné je rychle přerozdělit po celé ploše, aby se urychlilo trávení.

Ani po této ztrátě se lidi nevzdají, tím jsem si byla jistá. Proto jsem vytvořila další zbraň, na jejíž tvorbu jsem předala vojákům informace. Jejich láčky měly již dvojí účinek. Nejenže mohly vylučovat lepkavou trávicí hmotu, ale byly stabilně pokryty vrstvou žahavé tekutiny, která na lidské kůži zanechávala jedovaté šrámy. Po zasažení bylo otázkou vteřin, kdy oběť padne.

Díky stálým výpadům lidí se můj jídelníček diametrálně změnil. Zvířata se již vyskytovala na denním chodu jen zřídka. Lidé mě zásobovali mnohem vydatnější a čtenější potravou. Sami sebou. Kdyby se mé pole mělo zabý-

vat ještě trávením zvířat, nebylo by to již únosné. Naopak. Vždy jsme měla co dělat, abych natrávila všechny útočníky, než jejich spoludruzi zahájili další pošetilý útok.

Jak se vylepšovala má obrana, tak i lidé přicházeli s novými nápady. Jednou mi způsobili skutečně vysoké ztráty. Přišli v hojném počtu, na obličejích měli masky, pravděpodobně aby je neomámila má vůně, a v rukou drželi nové zbraně. Těmi vrhali plameny ohně do dálky a spalovali mé vojáky. Tehdy se osvědčily jen na poslední chvíli vystřelované láčky. Vojáci po jejich švihnutí upustili zbraně a láčky se pak okolo útočníků omotaly a uškrtily je. Jak jsem se již zmínila, byl to můj černý den. Ale černější měl přijít později.

Po útoku plamenem jsem se rozhodla využít jedné lidské schopnosti, které jsem se chtěla původně vyhnout. Šlo o chůzi, která však odsoudila toho, kdo ji provozoval, k zániku. Byli to vojáci sebevrazi, zachránci ostatních, kteří museli položit své životy za mé pole a mě samotnou. Když po určité době přišli znovu lidé s plameny, ztráty nebyly již tak drtivé, neboť jsem ihned po započetí lidského útoku využila momentu překvapení. Vojáci, kteří se vytrhli ze země a odpojili se tak od centrálního kořenového systému, se vrhli vstříc záhubě, aby ve své poslední chvílce zlikvidovali útočníka. Já jako hlavní mozek celé komunity jsem uzavírala při vytržení stovky přerušovaných kořenů, ze kterých tryskala životodárná míza.

Útok byl tedy odražen za cenu obětí ve vlastních řadách, což jistě lidi vyvedlo poněkud z míry, neboť s dalším útokem dlouho váhali. Jejich otálení jsem využila čistě strategicky. Rozmístila jsem množství vojáků v blízkém i vzdálenějším okolí, aby tak mohli sabotovat další pokusy o útok. Byly to chodící rostliny, které žily hlavně díky

šlahounům nataženým z centrálního kořenového systému. Jejich postup na stanoviště nebyl okamžitý, neboť musely vždy počkat, až příslušný šlahoun poporoste. Kdyby lidé učinili svůj další výpad dříve, zřejmě by přistihli zvědy na nechráněných místech a ti by se stali jejich snadnou kořistí. Ale takhle čas pracoval pro mě.

Další útok byl z pohledu množství útočníků zcela mimořádný. Lidé však nepočítali s mou taktikou – se zvědy, záškodníky, kteří manipulovali vysoce jedovatou tekutinou a nespočetnými láčkami jako jejími vrhači. Řady lidí dosti prořídly, ještě než se vůbec dostaly k mému poli. Když se pak útočníci dostali do kontaktu s první řadou vojáků, bylo jisté, že zvědi záškodníci – mé dětičky – jsou již mrtví. Ani po šlahounech se již neozývalo kontaktní vrnění. Odumřela jsem je tedy a věnovala se přímému boji. I tentokrát mi lidé zasadili tvrdý úder, avšak z vítězství se neradovali. Mí vojáci je do jednoho pobili a strávili. Následovalo ještě několik menších zoufalých podniků, které jsem odrážela celkem bez velkých ztrát. Přitom jsem se stále rozvíjela a množila.

Poměrně dlouhou dobu nepřicházel žádný útok ze strany lidí. Moje pole nabylo na ploše i hustotě. Vracela jsem se do starých kolejí lovu zvěře. Jelikož jsem lidskou logiku chápala až příliš dobře, nebylo mi jasné, proč už lidé neútočí. Ne že by mi jejich útoky chyběly, i když mi vždy na dlouho zajistily dostatek potravy, ale něco se mi nelíbilo.

Jednoho dne, bylo ještě šero, ozval se ve vzduchu rachot a nad mé pole se přihnaly tři stroje, které burácely a způsobovaly velký víchr. Po chvíli se z nich začala řinout zvláštní látka, která ulpívala na mých listech i na listech mých dětí. Stroje přelétávaly a shazovaly další a další množství látky, která obalovala celé mé pole. Když si stro-

je byly jisty, že žádná z rostlin se již nepohybuje, přistály a z nich vystoupili lidé. Látka mě nejen omámila, ale také spoutala. Při kontaktu s mým tělem tuhla a zabraňovala jakémukoliv pohybu. Lidé vystupující ze strojů měli vrhače plamenů a já již myslela na nejhorší. Vše kolem se odehrávalo pomalu. Cítila jsem, jak se kořenovým systémem šíří žár, když plameny sežehávaly další a další mé vojáky. Ti stáli, paralyzováni shozenou tekutinou, a očekávali nevyhnutelné. Postupně se přes ohromnou šíři pole dostaly plameny až ke mně. Očekávala jsem smršť ohnivého pekla, ve kterém jsem měla zahynout. Po svém dlouholetém vývoji, po své adaptaci a přetváření sama sebe, ve válce, kterou vyvolali a vyhráli lidé. I když tato myšlenka byla relativní.

Plameny náhle uhasly. Jeden z lidí vzal do ruky vrčící kmitající stroj a zahryzl se jím do mého kmenu. Uvědomovala jsem si svou smrtelnost, cítila, jak z rány stříká celým proudem míza a pak to přišlo. Nebylo již nic, co by mě udrželo vzpřímenou. Svalila jsem se na bok, odloučená od svého centrálního kořenového systému, odsouzená k zániku. Kdyby jen ti hlupáci tehdy věděli, že takto bych zemřela. Ale oni ne. Vytáhli mačety a začali do mého těla řezat. Co nepřešla mačeta, přerízl kmitající stroj. Cítila jsem lehké omámení. Mé já se rozdělilo na tisíc kousků, z nichž všechny až na jeden zanikly v proudu ohnivých plamenů, když lidé po svém vítězství celé pole spálili. Neuvědomili si však, že když si jeden z nich vzal na památku jednu z mých větviček, nezničili mě úplně.

Myslí chudý tento dobrodruh odnesl mě domů, pečlivě omyl a ve skleníku umístil do květináče s výživnou půdou. Pravidelně mě zaléval a já se uchytila. Byla jsem jen nepatrnou větvičkou, ale když na můj jediný list usedla vosička,

lovkyně mšic, probudil se ve mně instinkt a staré vědomí. Znovu jsem si sama sebe uvědomila. Natrávila jsem vosičku a zesílila. Hnojivo, které mi můj majitel poskytoval, bylo sice fajn, ale nebylo to, jak říkal, „to pravé ořechové“. Brzy mu došlo, že já raději maso. A tak mi podstrojoval hmyz, později malé savce a kousky masa a zrovna dnes prvního králíka. Úžasná pochoutka po těch letech hmyzího jídelníčku. Dokonce kvůli mně zvětšil i skleník, protože má nynější výška okolo dvou metrů mu dávala najevo mou představu o velikosti. Jenom doufám, že mě nezačne zaštipovat. To by můj plán mohlo ohrozit a pak bych ho možná musela zneškodnit.

Narašila jsem právě včera na první květ. Už se nemůžu dočkat, až se poprvé vysemením a započnu křížení s první generací mých dětí, což povede brzy k nové nadvládě sama nad sebou...

Léto Siofů

Od narození prvních mutantů, Siofů, uběhlo čtrnáct let. Čtrnáct let rozčarování, obdivu, ale i odporu. Byla to však léta, kdy si oni mutanti, kříženci člověka a někoho z kosmu, vybudovali svá postavení. Lidi rozdělili na dva nesmiřitelné tábory. Jedni je chtěli brát jako sobě rovné či dokonce vyšší bytosti, ti druzí v nich viděli hrozbu a jen pohled na ně v nich vyvolával hnus. Bylo zde mnoho pro a proti. Odpůrci se nemohli smířit s tím, že Siofové rychleji dospívali – ve svých čtrnácti letech byli fyzicky i mentálně pětadvacetiletí lidé. Báli se proto, že mutanti rychleji dospívající brzy zaplaví Zemi svými rychle se množícími potomky. I to byl jeden z aspektů, proč je jejich obdivovatelé považovali za vyšší tvory. Od počátků moderního světa, kdy se člověk začal více zajímat o svůj původ a historii, plul povědomím obyvatel planety stín hrozby vyhubení lidstva tvorem, který bude přizpůsobivější a tedy praktičtější pro život na Zemi. A to Siofové z mnoha hledisek byli. Objem jejich plic dokázal pojmout až třikrát více vzduchu než plíce Homo Sapiens Sapiens. Mohli tedy vydržet mnohem déle nedýchat.

Při narození prvního Homo Sapiens Siof, kdy lékař zjistil pouze prodlouženou kostrč přecházející v ocas, se o Siofech mnoho zjistilo. Čím více se navenek podobali normálnímu člověku, o to méně se shodovala jejich vnitřní fyziologie. A kromě ocasu bylo mnoho detailů, ve kterých

byli na pohled jiní. Již v brzkém věku začala Siofům pigmentovat kůže, což způsobovalo, že se jejich barva podobala spíše brčálově zelené. Měli lalokovité tváře, delší prsty ukončené spíše drápy než nehty a zuby rostlé ve dvou řadách. Vnitřní uspořádání bylo lidskému na první pohled podobné, ale přitom tak jiné. Měli sice ledviny, avšak ne pár jako lidé, ale dva páry. Jejich trávicí ústrojí se také skládalo ze žaludku, tenkého a tlustého střeva, ale délka střev byla oproti lidskému třicetiprocentní. Museli tedy častěji jíst. A mnoho dalšího. Byli to nadlidé, jak mnozí říkali. A právě toho se bála silná základna jejich odpůrců. Po čtrnácti letech skvělého a ideálního života měl tedy nastat čas, kdy léto Siofů skončí.

Ulicí postupně sílila siréna, až se okolo prohnalo policejní auto. Seděl v něm mladý detektiv chicagské policie Frank Andrews. Ne že by takto nejezdil ke zločinům každý den, ale jeho policejní smysly mu říkaly, že tady jde o něco závažnějšího. Něco, co se neděje každý den. A k tomu mu stačilo pouhé hlášení z vysílačky.

Přiblížil se ke křižovatce, kde stály dvě dlouhé řady vozů, čekající na správnou barvu na semaforu. Musel přibrzdit, ale bylo mu jasné, že auta nemají kam uhnout. S rukou na klaksonu zajel s vozem do protisměru, odkud přijížděla dodávka. Její řidič viděl zoufalý pokus policejního vozu dostat se skrz ucpanou křižovatku, ale uhnout nemohl. Vedle něj se pomalu sunul autobus. Frankovo tělo zaplavila vlna adrenalinu, dodala mu potřebné odvahy k poslednímu počínu jeho zběsilé jízdy. Uvolnil nohu z brzdy, přidal plyn a střemhlav se řítit proti dodávce. Klakson stále ještě řval. Obě auta se přiblížila na nesmírně malou vzdálenost. V tu chvíli ale Frank uchopil ruční brzdu a prudce jí trhl